

Den 28. juni 2016 kl. 09:00 holdt Qeqqata Kredsret i Sisimiut Sømandshjem offentligt retsmøde. Kredsdommer var Mette Faurskov Kristiansen.

Retten behandlede

sagl.nr. QEQ-SIS-KS-0197-2016

Anklagemyndigheden

mod

Tiltalte

Cpr.nr. [...]

[...]

3911 Sisimiut

Tiltalte forklarede på dansk, at vidnet blev hans kæreste i starten af oktober 2013. De blev forældre til en pige den 29. marts 2015. De er ikke længere kærester. De gik fra hinanden den 14. januar 2016. Deres forhold var præget af hæftige diskussioner, som nærmest blev til skænderier. Han har i mange tilfælde ønsket at gå, men det ville hun ikke. Hun ville have, at de blev sammen. Under nogle af skænderierne råbte de højt af hinanden, men for det meste var det diskussioner. Fra starten af forholdet havde vidnet ikke tillid til ham, og han sagde til hende, at de ikke kunne have et forhold uden tillid. De har talt om det flere gange, og han ønskede at gå, da hun ikke havde tillid til ham. I starten af deres forhold fortalte han hende, hvordan han havde været i det tidligere ægteskab. Han ved ikke, hvorfor hun ikke havde tillid til ham. Grunden til at forholdet sluttede i januar 2016 var, at der havde været sms-korrespondance i hele 2015, hvor han var blevet nedgjort og latterliggjort. Vidnet tog på juleferie i december 2015, hvor hun under ferien skrev nedgørende ting til ham. Han gik nærmest psykisk ned. Hans mor kunne mærke det, og hun foreslog, at han talte med en psykolog, hvilket han gjorde. Da vidnet kom tilbage fra Nuuk prøvede de igen. Han havde indgivet anmodning om samkvem til retten, da de ikke kunne blive enige om samvær. Det gjorde han i starten af januar 2016. Den 14. januar om morgenen skrev vidnet, at han glemte deres fællesbarn, og han svarede tilbage at det skulle være en glædens dag, da hans mellemste datter havde fødselsdag. Han valgte at skrive til vidnet's chef, da vidnet havde sendt en truende sms til hans ekskone. Han endte med at undskylde overfor vidnet's chef, efter at vidnet havde truet ham med at indgive anmeldelse om forhold 1. De skrev begge to grimme sms'er til hinanden i 2015. Deres forhold havde været on/off siden maj 2015, hvor han blev smidt ud af deres hus, da han havde skrevet sms'er med sin ekskone. Han havde været sammen med sin kone til en confirmation og havde kysset med hende til en efterfest. Vidnet fandt først ud af det i december.

Han kan erkende forhold 1. Vidnet var gravid på det tidspunkt. Den 27. december er hans ældste datters fødselsdag. De havde holdt kaffemik. Han var tilfreds med dagen, der var gået. Han ville have en enkelt eller to til at falde til ro på, mens vidnet gik i seng. Hans ældste døtre ville sove hos deres bedsteforældre. Han sad og så tv og surfede på facebook. Vidnet spurgte ham, om han ledte efter en kæreste. Hun spurgte, om han prikkede til piger. Hun gik tilbage til soveværelset, men kom ind i stuen igen og spurgte, om han skrev sammen med nogle. Han sagde, at hun skulle lade være med at komme med beskyldninger. Han sagde, at han ville sove i et andet værelse, hvis hun skulle være på den måde. Han fik 5-6 genstande den aften. Vidnet ville ikke gå i seng, mens de var uenige. Han stod fast på, at han ikke ville sove ved siden af hende med de beskyldninger, hun var kommet med. Han lagde sig i gæsteværelset, og hun kom ind og insisterede på, at han skulle med ind i soveværelset. Hun blev ved, og hun tog hans hovedpude. Han vendte sig om på den anden side og lagde sig til at sove. Hun hev hans dyne væk, og der blev han vred. Han stod op og slog hende i ansigtet med lussinger. Han slog hende i hvert fald mere end to gange. Han ved ikke, hvor mange gange, han slog. Han slog hårdt, og han førte armen igennem. Vidnet trådte tilbage og faldt bagover. Han råbte og skreg, hvorfor det altid skal foregå på hendes måde, og hvorfor hun ikke bare kunne lade ham være i fred. Han faldt til ro og sagde, at han synes, at hun skulle melde ham til politiet. Han ville gå, men hun stoppede ham og sagde, at de kunne ordne det indbyrdes. Han ville gå, men det ønskede hun ikke. Han var udenfor huset, men hun indhentede ham igen. Han græd, da det han lige havde gjort var utilgiveligt. Han gentog overfor hende, at det han havde gjort, var vold. Han var ansat ved politiet på det tidspunkt.

Den 23. januar 2016 var en lørdag, og han var pålagt at arbejde, da det var kulturaften. Politistationen var åben til kl. 22, hvor de viste stationen frem. Han var i narkogruppen, og han præsenterede, hvad de lavede på hans område. Da stationen lukkede, tog han over til en kammerat sammen med E, hvor de spillede kort. Den aften var han oppe og køre, og han ville i byen. De tre blev enige om at tage i byen, og tog over til hotel Sisimiut, hvor de drak øl og spille kort. De tog videre til en pub. De tod til pubben ved 1-2-tiden. De drak videre, og da pubben lukkede kl. 3 tog de til efterfest, hvor de drak videre. Han var meget fuld. Til efterfesten kom der flere, som sagde, at der var en anden efterfest, som han tog til på et tidspunkt. Derfra begynder hukommelsen at svinge. Han kan huske frem til, at han tog til den anden efterfest og noget fra den fest. Han kan huske, at de havde det sjovt. Han kan i glimt huske, at han den morgen var havnet hos vidnet, hvor han sad på sofaen, hvor vidnet og datteren også sad. Han husker ikke, om der blev sagt noget. Det næste han husker er, at han gik ned af vejen uden støvler på. Han kan ikke huske, om han havde jakke på. Han husker, at han blev vækket af sine kollegaer, og derefter at han vågnede i detentionen. Det var om morgenen den 24. januar 2016. Han kan ikke huske, hvornår han blev anholdt, men det var om morgenen.

Det begyndte at gå godt mellem ham og vidnet fra starten af januar 2016. Vidnet vidste, at hun skulle til at møde i Kangerlussuaq, hvor han skulle have datteren. Vidnet spurgte, om han og datteren ville tage med til mødet i Kangerlussuaq. Hans chef sagde, at det kunne godt lade sig gøre. Vidnet betalte billetten, og hendes HR-afdeling havde arrangeret, at de kunne spise sammen undervejs. Den 14. januar begyndte det at gå skidt mellem dem, og hun sagde, at hun kun ville have sin datter med, og hun havde spurgt sin søster, om hun ville tage med som babysitter i stedet for ham. Det var han ikke tilfreds med, da de havde aftalt, at han skulle have deres datter, når hun skulle til mødet, og den aftale holdt hun ikke. Hun var i Kangerlussuaq fra den 18. januar til den 22. januar 2016. Da de kom tilbage fik han hilst på sin datter i lufthavnen, og han spurgte vidnet, hvornår han kunne se hende næste gang. Hun svarede, at det kunne han, når han ville. Der skete ikke noget mellem ham og vidnet mellem den 22. og 23. januar 2016.

[...]

Som vidne mødte [...].

Vidnet [...] blev formanet om sandhedspligt og vidneansvar.

Vidnet [...] forklarede på dansk, at hun blev kærester med tiltalte i oktober 2013, og at forholdet sluttede den 30. maj 2015, hvor det lykkedes hende at smide ham ud. De har ikke boet sammen eller haft sammen adresse efter den 30. maj, men de havde stadig kontakt. De sov også stadig sammen ind imellem efter den 30. maj 2015. De fik datteren 2015. Forholdet var præget af op- og nedture. Der var gode og dårlige dage. Det var store op- og nedture i forhold til, hvad hun er vant til, og der skete rigtig meget imellem dem. På en god dag var de rigtig glade sammen, men pludselig kunne det hele vende på hovedet, og ingen af dem kunne stoppe det, og det blev til en dårlig dag. De havde diskussioner, men de kunne tale sammen og forsøge at få tingene på plads. Ind imellem kom der skænderier. Efter den 30. maj kommunikerede de både pr. telefon og sms. Den største del af periode forsøgte hun at få tiltalte til at komme videre med sit liv. Hun fortalte ham, at hun ikke ønskede at komme tilbage. Tiltalte kom nogle gange uanmeldt på besøg, han ringede og sms'ede om at de skulle være sammen igen. Den største del af korrespondancen handlede om, at han ville have hende tilbage, og sådan har det været indtil for nyligt. De svinede hinanden til i sms-korrespondancen. Det var psykisk hårdt for hende, at han pressede hende til at være sammen, og hun fortalte ham i hårde vendinger, hvorfor hun ikke ville tilbage, og hun fik heller ikke pænt svar.

Den 27. december 2014 havde de holdt kaffemik for tiltaltes ældste datter. Der var kun hende selv, tiltalte og en ven tilbage. Tiltalte og vennen ville drikke alkohol. Tiltalte har aldrig håndteret

alkohol særlig godt. Tiltalte og vennen fortsatte med at drikke, og hun udtrykte, at hun ikke ville have, at han drak mere. Han ville ikke stoppe med at drikke. Han ville ud, men det endte med at vennen gik og Tiltalte blev. Tiltalte fortsatte med at drikke. Han gik ind og lagde sig til at sove på et gæsteværelse. Hun var gravid i 7. måned, og hun ville gerne have at de var okay. Hun vil ikke have, at man går på arbejde eller i seng, hvis der er uoverensstemmelser. Han gik sur ind i værelset, og derfor gik hun derind for at blive gode venner. Hun forsøgte, at få ham med ind i soveværelset. Han prosterede, og på et tidsunkt stod han op, og begyndte at give hende lussinger. Det er rigtigt, at hun trak dynen af ham, og det var der, det skete. Hun kan ikke huske, hvor slag hun fik. Hun kan huske, at hun fik mange gnister i øjnene, når hun blev ramt. Han slog hende mere end 5 gange. På et tidspunkt stoppede han og gik ud i gangen. Han stoppede op og sagde, at det var vold. Hun tror, at han sagde, at hun kunne anmelde det. Det var som om, at det gik op for ham, hvad han havde gjort. Han slog et sted mellem 5 og 10 gange. Hun tog billeder af sig selv, som hun har aflevere til politiet. Hun tog billederne samme dag og dagen efter.

Hun anmeldte forholdet i januar 2016. Da det skete den 27. december 2014 forsøgte hun at berolige tiltalte og måske også at berolige sig selv. Hun har aldrig prøvet at blive slået før. Det var voldsomt og surrealistisk. Hun har under hele forholdet forsøgt at få tingene bragt i orden, både når det var under opsejling og når det eskalerede. Den 27. december 2014 ville tiltalte ud, og hun sagde, at hun gerne ville gå en tur med ham. Kl. var 2 om natten. De gik en tur og talte sammen og fik hinanden beroliget. Under gåturen blev de enige om ikke at gå fra hinanden. De gik tilbage til huset og gik i seng. Dagen efter kunne hun se, at hun ikke så godt ud, når hun kiggede sig selv i spejlet. Tiltalte opførte sig om, at der ikke var sket noget. Hun valgte at kæmpe for forholdet. Da de startede forholdet, havde hun gjort sig klart, at det var Tiltalte hun ville leve sammen med resten af livet. Hun plejede at sige til ham, at hvis han friede ville hun sige ja, selv når de havde det værst. Derfor valgte hun ikke at anmelde det og gå videre med forholdet. Hun er en selvstændig og stærk kvinde, og hun vil ikke acceptere et voldeligt forhold. Hun havde ikke overvejet at anmelde forholdet efterfølgende før i januar 2016. Hun har nok i afmagt sagt til ham, at hun ville anmelde ham for forhold 1, når han pressede hende til at komme tilbage.

I resten af 2015 forsøgte tiltalte at komme tilbage til hende, og det var opslidende og psykisk hårdt for hende, at han forsøgte på det. På et tidspunkt sagde tiltalte, at han ville gøre alt, og hun troede på ham. I starten af oktober 2015 blev de enige om at give det et sidste forsøg. Hun havde opstillet et krav om, at han ikke drak. Han lovede, at han ville lade være med at drikke. Han sagde 2-3 uger senere, at han ikke kunne lade være med at drikke. Troen på at han ville gøre alt forsvandt, og hun kunne ikke længere tro på det, han sagde. Resten af året sagde hun til ham, at det ikke gik, og hun ville ikke leve sådan. I december 2015 købte hun billetter til Nuuk for at holde ferie, og hun sagde

til tiltalte, at det var hans mulighed for at komme videre. Han sagde hele tiden, at de måtte se, hvordan de havde det, når hun kom tilbage. Han sagde den 2. januar 2016, da hun kom tilbage, at han ville have hende tilbage. Hun skulle til ledersamling den 19. januar 2016. Tiltalte pressede på for at komme tilbage, og han begyndte at komme med trusler om at kontakte en bestyrelsesformand, hendes chef og hendes familie og fortælle om, hvordan hun var. Hun forstod ikke, hvorfor han ville det, og hun kunne ikke få det til at passe. Han sagde, at det var for at de skulle vide, hvordan hun var. Tiltalte rettede henvendelse til hendes chef, og hendes chef har afgivet forklaring til politiet om det. Tiltalte skrev til hendes chef, at hun som kundedirektør havde truet en lejer, som var tiltaltes ekskone. Tiltalte havde indrømmet, at han havde været utro med ekskonen i december 2015. Tiltaltes ekskone løj for hende, da hun spurgte til det, og hun fandt ud af at ekskonen og tiltalte var blevet enige om at lyve. I forsøg på at få det hele bragt i orden skrev hun nogle vrede sms'er til tiltaltes ekskone, da hun følte, at hun blev lukket ude. Tiltalte skrev til hendes chef, at han skulle fyre hende, da hun skulle have truet en lejer, nemlig hans ekskone. Hun kan ikke huske, om det var tiltalte eller hendes chef, der fortalte hende det. Det var før hun anmeldte forholdet til politiet. Hun følte, at det hele voksede, og at det hele var usandt og urigtigt, og at han inddrogede folk for at presse hende til at komme tilbage. Hun ringede til tiltaltes chef og fortalte, hvad han havde gjort. Det gjorde hun den 14. januar 2016. Tiltaltes chef ringede tilbage dagen efter den 15. januar, og han sagde, at hun ville blive kontaktet af en politimand, og han havde igangsat en undersøgelse, som hun ikke kunne stoppe. Det var ikke en anmeldelse, da hun rettede henvendelse til politiet. Hun følte at tiltalte ville skade hende både som person og hendes karriere. Hun ville spørge Tiltaltes chef til råds. Det var åbenbart en automatisk anmeldelse. Hun blev efterfølgende afhørt. Hun kan ikke huske, om tiltalte overnattede hos hende den 14. januar 2016. Tiltaltes yngste datter fra det tidligere ægteskab havde fødselsdag den dag. Der var ikke gnidninger mellem hende, tiltalte og tiltaltes børn. Hun har tidligere givet udtryk for, at tiltalte forskelsbandler L og de to ældste børn. Hun husker ikke, om det kom til udtryk den dag.

Hun var i Kangerlussuaq på ledersamling i januar 2016, hvor tiltalte skulle have været med. I tiltaltes forsøg på at komme med på turen, sendte tiltalte en undskyldning til hendes chef. Hendes chef mente dog ikke, at det var en undskyldning. Hendes chef ville ikke have tiltalte med, og det var tiltalte åbenbart vred over. Hun kom hjem fra Kangerlussuaq lørdag, og søndag morgen lidt over 7 kom tiltalte uanmeldt til hendes hus. Det kan godt passe, at det var den 24. januar. Hun var hjemme hos sig selv alene sammen med sin datter. Dagen før var de kommet til Sisimiut sammen med hendes søster. Hendes søster var gået fra huset, da hun lagde sin datter i seng, og derfor havde hun ikke låst døren. Hun havde ikke tænkt, at det var nødvendigt at låse døren. Hende og L stod op ved 5-tiden, og L blev træt igen ved 7-tiden, hvorfor hun gav L en flaske. Mens hun gjorde dette, kunne hun høre, at der var nogle, der gik udenfor. Man kunne se ind i stuen i bunden af vinduet.

Hun troede, at det var hendes søster, der kiggede ind af vinduet. Hun havde ikke fantasi til at forestille sig, at det var tiltalte. Tiltalte gik nu mod døren og tilbage til vinduet. Hun sagde kom ind, da hun troede, at det var hendes søster. Tiltalte kom ind ad døren, og hun blev overrasket over, at det var ham. Tiltalte tog L fra hendes arm, og hun kunne lugte, at han lugtede af alkohol. Han kender hendes holdning til alkohol. Hun satte sig på sofaen. Han begyndte at snakke, men hun forstod ikke sammenhængen. Han udtrykte, at der var noget galt. Der var noget, som han gerne ville have, at hun skulle gøre anderledes, og der var noget hun skulle have gjort. Hun forstod ikke, hvad han mente. Han satte sig på sofaen, og L kom tilbage til hende. Mens de sad på sofaen tog han fat i hendes hår og hev hende langsomt ned mod sofaen. Han sagde, at han skulle have været med i Kangerlussuaq, og han spurgte: vil du have L lever uden sin mor. Hun forsøgte at berolige ham, og sagde at hun ikke ville have, at L skulle se, at han gjorde sådan ved hende. Han stoppede og begyndte at tale igen. Han tog fat i hendes hår og trak hende ned flere gange. Han talte til hende i hendes øre, mens han trak hende ned. På et tidspunkt tog han fat hendes arm og vred hendes hånd rundt. Det gjorde så ondt, at hun ikke kunne tie stille. Han vred armen flere gange. Han satte sig tilbage og begyndte at snakke bagefter. Han hev hende i håret tre gange, og vred hendes arm to gange. På et tidspunkt blev hun klar over, at hun blev nødt til at flygte. Han virkede ligeglad med, at L skulle se på det. Hun overvejede at gå på toilettet og ringe til [...] [...] Politi, som hun havde talt med, og som havde givet hende sit mobilnummer. Tiltalte ville ikke have, at hun skulle gå. Da han havde vredet hendes arm anden gang, og inden han fik sat sig, flygtede hun ud af huset. Hun havde trusser og en stropbluse på, og L havde nattøj på. Han stod op og flugte efter hende. Hun løb alt, hvad hun kunne over til sin mors kusine to huse væk. Hun råbte hjælp på grønlandsk hele vejen derover. Hun forsøgte at åbne døren og bankede hårdt på døren. Det var tidligt søndag morgen. Mens hun bankede på døren indhentede tiltalte hende. Hun havde stadig L på armen. Bagfra vred han hendes hoved hårdt, idet han forsøgte at knække nakken på hende, hvilket han gentog 3 gange. Han drejede hendes hoved ved at have fat foran og bagpå hovedet og drejede hurtigt og hårdt. Hun mistede balancen ved hans forsøg på at knække nakken. Hun var tæt på jorden ved det sidste forsøg. Det gjorde ondt i nakken, og hun var øm 3-4 dag efterfølgende. Hun lå derefter nærmest på indgangspartiet til huset, og L var nærmest på sneen. Hun kunne ikke længere holde hende, så hun slap hende, så hun sad på sneen. L begyndte at græde. Tiltalte forsøgte at kvæle hende. Hun lå på siden, og han tog kvælertag på hendes. Han stod over hende. Han holdt hende om halsen med begge hænder og pressede til, men hun slog ham væk med alle sine kræfter. Hun vidste, at hun var nødt til at gøre noget voldsomt. Det hele gik stærkt, og hun forsøgte at fjerne hans hænder med det samme. Hun har forklaret til politiet, at tiltalte tog kvælertag på hende. Det gik meget hurtigt, og så snart han tog ved hende, fjernede hun hans hænder. Hun har ikke forklaret, at han har trykket med tommelfingrene. Hun kunne høre, at der var en inde fra huset, der bankede hårdt på døren. Døren blev åbnet, og hende og L kom indenfor. De kontaktede politiet med det samme. Der gik måske 10

minutter eller mere før politiet kom. Hun blev lagt med tæppe i soveværelset med L. Pludselig kunne hun høre, at der var nogle, der råbte, som ved et forsøg på at stoppe en person. Hun har efterfølgende fået at vide, at tiltalte var gået med en skovl hen til husets altandør. Det så hun ikke selv, men hun fik det fortalt efterfølgende.

Hun har i forløbet tilladt tiltalte at være der mere, end hun havde lyst til, da han skulle se sin datter. I januar 2016 tror hun, at tiltalte indså, at han ikke kunne komme tilbage til hende, og han måtte få en aftale om samvær med L. De forsøgte at lave en aftale, men han ville have L halvdelen af tiden, og han havde ikke haft samvær med L, og L havde ikke overnattet hos tiltalte. Hun forsøgte at lave en optrappingsordning, men tiltalte pressede på med, at de skulle dele tiden med L med det samme. Tiltalte henvendte sig til retten med henblik på samvær og frafald af børnebidrag. Det var hans egen økonomiske situation, der kom i første række. Hun ønskede derfor ikke, at få aftalen på plads så hurtigt. Hun tror, at L overnattede hos tiltalte to gange, inden at det ekskalerede den 24. januar, og tiltalte så ikke sin datter frem til maj 2016. Han har set sin datter i vuggestuen i slutningen af marts 2016. Tiltalte havde rettet henvendelse til retten, da det hele var gået i vasken, inden hun tog til Kangerlussuaq. Den oprindelige aftale var, at tiltalte skulle med til Kangerlussuaq. Der havde været nogle gode dage, hvor hun havde spurgt ham, om han ville med på turen for at passe L.

Foreholdt en sms af den 14. januar 2016 fra hende til tiltalte bekræftede vidnet sit telefonnummer, og hun forklarede hertil, at det lyder som noget, som hun kunne skrive, og hun kan godt have skrevet det den 14. januar om morgenen.

[...]

Vidnet forklarede om erstatningsopførelsen, at der er tale om flybilletter til hende, L og hendes søster. Det var utrygt for hende at være i byen, da tiltalte først blev pågrebet senere, og kl. 19 om aftenen fik hun at vide, at tiltalte var løsladt. Hun følte, at den eneste mulighed hun havde var at flygte fra byen. De fløj alle 3 til Nuuk dagen efter. Hendes søster rejste kun med den ene vej. Hun var til psykolog, da det var en voldsom oplevelse for hende. Hendes arbejdsplads har foreløbigt betalt for psykologhjælp.

Tiltalte bemærkede til vidnets forklaring, at han bare ville passe sin datter, mens vidnet var i Kangerlussuaq. Han har ønsket, at de skulle finde sammen igen, men efter hans opfattelse har han ikke truet hende. Om aftalen om samvær med L er det rigtigt, at han pressede på for at have hende hver anden uge. Han sagde, at hvis han skulle have L halvdelen af tiden, ville han have at børnebidraget skulle bortfalde.

Mette Faurkov Kristiansen